

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **I. K.**, zastoupené JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2009, č. j. 42 Cad 39/2008 - 81,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2007, č. X, byl žalobkyni odňat plný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Berouně ze dne 2. 10. 2007 není žalobkyně plně invalidní.

Proti zmíněnému rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím žalované z důvodu nesprávného posouzení svého zdravotního stavu lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Berouně. Žalovaná navrhla posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Krajský soud v Praze návrhu vyhověl a nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“). PK MPSV dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byla žalobkyně částečně invalidní, nikoli však plně invalidní. Na

základě námitek žalobkyně k závěrům neurologa PK MPSV krajský soud vyžádal vypracování doplňujícího posudku PK MPSV za přítomnosti jiného neurologa. I po přešetření jiným odborným neurologem PK MPSV dospěla k závěru, že žalobkyně není plně invalidní. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesouhlasila ani s výsledky doplňujícího posudku PK MPSV, soud ustanovil soudního znalce za účelem vypracování znaleckého posudku. Ustanovený soudní znalec potvrdil závěry předchozích odborných posouzení a zdůraznil, že výkon pravidelné pracovní činnosti by byl vhodnou součástí psychické, fyzické i sociální rehabilitace žalobkyně a příznivě by působil i na její schopnosti abstrahovat od statutu dlouhodobě nemocné a fixace na něj.

Na základě výše popsaného dokazování pak o žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č. j. 42 Cad 39/2008 - 81, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl a konstatoval, že pokud žalovaná napadeným rozhodnutím odňala žalobkyni plný invalidní důchod, byl její postup správný a v souladu se zákonem.

Proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatelka zdůraznila, že pobírala plný invalidní důchod nepřetržitě od roku 1981 a zásadně nesouhlasí se závěrem žalované, že její zdravotní stav byl v době posuzování v roce 1998 nadhodnocen. Dále stěžovatelka poukazuje na to, že mezi předsedkyní PK MPSV a stěžovatelkou panuje osobní antipatie. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti polemizuje s odbornými závěry ustanoveného znalce. Základní důvod nezákonnosti napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka v tom, že ustanovený soudní znalec, posudkový lékař i posudkové komise nesprávně zhodnotily skutečnost, že má těžkou poruchu statiky a dynamiky páteřního sloupce a parézy pažního pletence a hlavního nervu vedoucího podél páteře. Dále pak stěžovatelka zdůrazňuje, že trpí výraznými bolestmi a že tvrzená absence kořenového dráždění je v přímém rozporu s existujícími lékařskými zprávami.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Stěžovatelka svou kasační stížností napadá pouze odborné závěry učiněné PK MPSV a soudním znalcem, se kterými se neztotožňuje. Nejvyšší správní soud se již obdobnými případy zabýval dříve a dospěl k závěru, že co se týče posudku PK MPSV, jedná se o důkaz provedený v soudním řízení před krajským soudem, a proto musí být soudem hodnocen jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, se zřetelem k § 64 s. ř. s. Pokud pak tento posudek zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla

důkazem stěžejním. Za úplný a přesvědčivý pak lze považovat posudek, v němž se posudková komise zcela vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které namítal účastník uplatňující nárok na invalidní důchod, a současně obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý také pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a rozsudek ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny zdravotní potíže, které stěžovatelka namítá v kasační stížnosti byly v posudcích PK MPSV vzaty v potaz, hodnoceny a posuzovány. Pokud pak krajský soud k odstranění pochybností vznesených stěžovatelkou doplnil dokazování i znaleckým posudkem soudního znalce, který potvrdil závěry obou posudků PK MPSV i posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Berouně, jeho postupu nelze nic vytknout. Stěžovatelka netvrdí, že by snad PK MPSV či ustanovený soudní znalec pominuli nějaké její zdravotní obtíže, pouze nesouhlasí s jejich hodnocením.

Nejvyšší správní soud tedy v závěrech krajského soudu nenašel žádnou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky napadeným soudním rozhodnutím, a proto shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalované, ačkoliv měla ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu